

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 34. Legati ad Papam missi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Deum orate, ut ei ignoscat, quod in illo Sæcul. XII.
animi tumultu vocem non tenuerit, sed A.C. 1171.
verba exciderint, quæ horrendæ cædis
ocasio extiterunt. Occisi corpus honori-
fice sepelite, nam Regis ira in mortuum 5. ep. 78. 80.
non durat. Huc usque Legati Regis 81.
Angliæ.

§. XXXIV.

Legati ad Papam missi.

Inter hæc duo viri, scientiarum Doctores, Alexander *le Gallois* & Guntharius *Flamen*, qui morienti Thomæ adstiterant, triste nuncium ad Papam detulerunt, ferentes etiam complures literas commendatitias, a Rege Franciæ, a Theobaldo Comite Blesensi, & Guilielmo Archiepiscopo Senonensi sibi commissas; hi enim omnes a Papa petebant, ut in cædis reos eo rigore animadverteret, quem Justitia exigebat, S. Præsulem Martyrem appellabant, tumulumque ejus miraculis clarescere affirmabant. Rex Angliæ quoque Nuncios Romam misit, & Arnoldus Episcopus Lexoviensis, vir eloquentiæ laude eximius, Regi Angliæ ep. 79. subjectus, ejusdem causam data Epistola defendit, in qua Regem tantam doloris vim sentientem exhibet, ut multis de vita periclitari videretur. Tum rogat Papam; reos pro enormitate flagitii puniat, Regis autem innocentiam parcat.

Hæc

Sæcul. XII.

A.C. 1171.

Hæc Epistola omnium Angliæ Episcoporum nomine data erat (*).

5. ep. 84.

Dum Archiepiscopus gladio impiorum occumbit, Joannes Cuminus in Curia Romana versabatur, quo missus fuerat,

(*) Exinde studiosus Lector varietatem Disciplinæ & morum in Ecclesia Catholica observabit. Hodie enim tam horrenda parricidia non leguntur; si autem perpetrantur, nihil antiquius habent Reges, quam reos vi militum compescere, & capitis supplicio tollere, id est, non Petri, sed Cæsaris gladio uti. Certe longe efficacius remedium, & omnibus latronibus terribilius adhibuisset Rex Angliæ, si quatuor illos Equites, Archiepiscopi Cantuariensis interfectores, vel in suo vel etiam in alieno regno (nam hujusmodi obsequia, ubi de publicis grassatoribus coercendis agitur, nullus Regum alteri denegat) comprehendi jussisset, atque in foro civitatis Cantuariensis rota fractos furcæ affixisset. Quod si fecisset, inquam, Rex Angliæ Henricus II. multo clarius omnem conscientis suspicionem tam ante quam post peractam sævitiam diluisset, nullumque dubium reliquisset posteris, an non forte, cum ad ipsum relatum est, Archiepiscopum peremptum, ut Martyrem honorari & fulgere miraculis, illud cogitaverit, quod Caracalla Romanorum Imperator & Tyrannus, Geta, germano fratre, in matris brachiis a se jugulato, cum ei divinos honores decerneret, dixisse fertur: *Sit Divus, dummodo non vivus!*

fuerat, absolutionem Episcopis excom-
 municatis impetraturus; qui, postquam
 diu Romanorum animos sollicitasset, &
 quingentas argenti marcas daturum se
 promississet, cum Clericis Archiepiscopi
 Eboracensis & Legato Episcopi Dunel-
 mensis in conspectum Papæ admissus, ut
 conicere est, quod petebat, obtinisset,
 nisi interim nuncium de nece Archiepi-
 scopi Cantuariensis allatum fuisset. Quod
 Pontificis Alexandri animum usque adeo
 perturbavit, ut prope integro octiduo
 cuiquam suorum colloqui non sustinue-
 rit. Id solum diserte prohibens, ne ulli
 Anglorum ad se aditus pateret; unde
 omnia negotia ad hoc Regnum perti-
 nentia in aliud tempus dilata. Nempe
 sibi ipsi objiciebat Papa, se tepide defen-
 disse Ecclesiæ causam, pro qua Thomas
 per sexennium tam acerba tulisset, &
 tandem hunc Præfulem latronum suorum
 manibus tradidisse.

Illi vero quos Rex Angliæ miserat, ut
 se peractæ cædis insontem probarent, e-
 rant Episcopi Vigorniensis & Ebroicen-
 sis, Abbas *de Wallace*, Archidiaconus Sa-
 resberiensis, alique viri quinquaginta,
 quos inter Templariorum Equitum ali-
 quis recensetur. Hi ubi Senas diverte-
 runt, a Comite Macario subsistere co-
 acti sunt; quare vehementer pertimesce-
 bant, ne ad Pontificem mature satis per-

Sæcul. XII.
 A. C. 1171.

5. ep. 83.

Hist. Eccles. Tom. XVII.   B b b   ve-

Sæcul. XII.
A. C. 1171.

venire non possent, nempe antequam in Regem Angliæ excommunicationis sententiam pronunciaffet, ejusque Regnum subjecisset Interdicto. Istud enim Henricus maxime horrebat, quia illa ætate Censuræ Ecclesiasticæ etiam sæcularem Principum potestatem labefactabant.

Porro Ecclesiæ Romanæ mos erat, excommunicationis sententiam in Coena Domini promulgare, quæ tunc dies haud procul aberat. Itaque Legati postquam in illis angustiis, quid sibi faciendum esset, deliberassent, communi consilio statuunt, ex tota ipsorum frequentia quatuor Romam esse præmittendos, qui spreto omni periculo formidandam illam diem sua industria anteverterent.

Ergo quatuor deliguntur, Abbas paulo ante memoratus, Archidiaconi Saresberiensis & Lexoviensis, ac quidam Doctor, cui nomen Henricus. Hi media nocte tenebrarum beneficio usi ex civitate Senonensi aufugiunt, & postquam vias omnibus antea intentatas & præruptos montes non sine vitæ discrimine superassent, Tusculum, ubi Alexander Papa versabatur, Sabbato ante Dominicam Palmarum, quæ hoc anno millesimo centesimo septuagesimo primo in vigesimam Martii incidebat, perveniunt. Venit autem Papa eos in conspectum suum admitti, & plerique Cardinalium vix ad

se divertentes oculo dignati sunt. Nihilominus opera amicorum, qui Regi Angliæ Romæ non deerant, effecerunt, ut saltem Abbati & Archidiacono Lexoviensi, tanquam ceteris minus suspectis ad colloquium Pontificis venire liceret. Verum cum nomine Regis Angliæ Papam salutarent, Romani exclamare: *Silete! filete!* quasi Papa audito tyranni nomine exhorreret. Sub noctem deinde privatim ad Pontificem introducti, sibi a Rege commissa expromserunt. Recensebant, quantis beneficiis Rex Archiepiscopum defunctum cumulasset, & quot injurias contra passus esset. Quod postea iterum omnibus Cardinalibus & duobus Legatis Alexandro & Guntario, qui Pontificem urgebant, ut necem Archiepiscopi vindicaret, præsentibus affirmarunt.

Legati Regis, cum Cœna Domini immineret, & certissime scirent, diutissime fuisse deliberatum de Censuris in Regem suum & in Regnum ferendis, ad quosdam Cardinales se converterunt, quos Regi Domino suo faventes nove-
rant, obtestantes, ut sibi aperirent, quid Summus Pontifex de Rege suo decrevisset. Illi nihil nisi sinistra præsagebant. Quin fuerunt, qui Legatis referrent, illa die Papam decrevisse, ipsum Regem nominatim, omnesque ejus Di-

Sæcul. XII.
A. C. 1171.

Sæcul. XII.
A. C. 1171.

**Latrones
excommu-
nicantur.**

tiones Interdicto innodare. Itaque cum extrema necessitate colluctantes, a quibusdam Cardinalibus & Papæ Familiaribus efflagitant, ut saltem sententia usque ad adventum duorum Episcoporum Vigorniensis & Ebroicensis differretur, quod ubi impetrare non potuerunt, rempericulo plenam in se suscipere statuerunt, & per eosdem Cardinales, amicos suos, Papæ significarunt; mandata accepimus a Rege, quibus te præsentem jurare jubemur; ipsum præceptis tuis accurate obtemperaturum, atque eadem, que nos modo, se propria manu super Evangelia posita juraturum.

Tum in Coena Domini, quæ hoc anno millesimo centesimo septuagesimo primo, vigesima quinta Martii celebrabatur, circa horam nonam Canonicam Regis Legati & Episcoporum ad Consistorium generale vocantur, ubi Regis Legati juramentum, quod promiserant, edunt, Legati vero Archiepiscopi Eboracensis & Episcoporum Londinensis ac Saresburiensis pariter jurant, Dominos suos, quidquid Papa jussisset, esse executuros. Eadem die Papa generali Excommunicationis sententia S. Thomæ latrones, & omnes illos, qui eos consilio, ope, consensu adjuvissent, qui eosdem in suis ditionibus latitare paterentur, aut quocunque modo defenderent, constrinxit.

Festis

Festis Paschalibus transactis adfuere Sæcul. XII.
 Episcopi Vigorniensis & Ebroicensis, qui A. C. 1171.
 cum Romæ plus quam quindecim dies 5. ep. 84.
 hæssent, tandem vocati sunt, responsum
 Papæ audituri. Pontifex vero senten-
 tiam Interdicti, cui Archiepiscopus Se-
 nonensis terras Ditionis Regis citra ma-
 rinas subjecerat, & sententiam suspen-
 sionis ac excommunicationis contra Epi-
 scopos Angliæ confirmavit, adjecitque,
 missurum se ad Regem Legatos, qui e-
 jus obedientiam experirentur. Postea
 multis precibus, quorundam Cardina-
 lium præsidio, & data non levi, ut fere-
 batur, pecunia obtinuerunt Legati, ut
 Papa Archiepiscopo Bituricensi manda-
 ta perscriberet; si, uno mense post Le-
 gatorum Regis in Normanniam reditum
 exacto, nullum accepisset nuncium, Le-
 gatos Pontificis Alpes superasse, Episco-
 pos Londinensem & Saresberiensem ab
 Excommunicatione absolveret, post-
 quam ab eis juramentum, quod Papæ o-
 bedientiam præstare vellent, petiisset,
 ita tamen, ut tam ipsi quam alii adhuc
 Censuræ suspensionis subjacerent. Ita
 Legati Regis Angliæ Roma discesserunt,
 postquam ægerrime obtinere potuissent,
 ut Alexander Papa quidquam literarum
 ad Dominum suum daret.